

Jules sluit de deur van het appartement dat de afgelopen vier jaar haar 'thuis' was, een kleine woning in een buitenwijk van Milaan. Ze gooit de sleutels in de brievenbus van de conciërge, loopt naar buiten en geeft haar koffer aan de chauffeur. Nog één keer kijkt ze om. Ze twijfelde de laatste tijd steeds vaker of ze wilde blijven doen wat ze deed. Altijd deadlines, altijd stress. Diep in haar hart wilde ze al langer ontslag nemen, maar het leven hier in deze mooie stad deed haar steeds twijfelen. Nu ze de stap heeft gezet, voelt het als een verkoelende duik in zee op een warme zomerdag. Verfrissend, ze heeft zin in iets nieuws.

De taxi manoeuvreert behendig door het drukke Milaan. Jules kent de stad inmiddels alsof ze nooit ergens anders heeft gewoond. Ondanks dat ze van de stad is gaan houden, verlangt ze naar een rustigere plek. Waar weet ze nog niet en hoe ze daar de kost gaat verdienen, ook niet. Voorlopig gaat ze eerst een paar weken naar huis, naar haar ouders.

Ze kijkt om zich heen en neemt alle gebouwen, alle plekken die haar inmiddels zo vertrouwd zijn, in zich op. De taxi rijdt langs het appartementencomplex waar twee van haar vrienden wonen en waar ze afgelopen vrijdag het door hen georganiseerde afscheidsfeestje voor haar vierden. Jules vond het onzin. Ze verdween niet van de aardbodem, maar eerlijk is eerlijk: ze heeft ervan genoten. Aan het eind van de avond toen ze van iedereen afscheid nam, stonden er, tot grote ergernis van haarzelf, tranen in haar ogen. Haar vrienden waren ontroerd. Ze lacht in

zichzelf. Jules, de sterke stoere vrouw zoals ze door iedereen wordt gezien.

De taxi stopt voor de vertrekhal. Ze rekent af en als de chauffeur haar koffer uit de achterbak pakt, bedankt ze hem in vloeiend Italiaans en geeft hem een fooi.

De man, minstens een kop kleiner dan Jules, kijkt naar haar op en laat zijn onregelmatige gebit zien. ‘Grazie mille signora.’

Ze knikt nog eens vriendelijk naar hem en wenst hem een fijne dag.

‘Maar wat ben je dan van plan, meisje?’

Jules zit naast de open haard tegenover haar vader. ‘Ik weet het nog niet zo goed.’ Ze kijkt hem aan en ziet aan zijn gezicht dat hij dit niet leuk vindt. ‘Ik weet alleen wel dat ik niet meer als ont-werpster bij een groot modehuis wil werken. De dagen zijn te lang, het werk te stressvol. Ik wil naast werken ook leven.’

Ze ziet hoe hij haar aankijkt. Max, haar vader, begrijpt het hoogstwaarschijnlijk niet. Voor hem is werken en leven ongeveer hetzelfde. Als je het woord ambitie opzoekt in het woordenboek, vind je een foto van hem. En iemand die niet weet wat hij wil, daar houdt hij al helemaal niet van. ‘Misschien begin ik wel voor mezelf en richt ik me op het ontwerpen van sieraden in plaats van mode.’

‘Oh ja, dat is